

Sygn. akt I C 703/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **J. W. (1)**

przeciwko **S. B. (1)**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 stycznia 2016 roku wydanego w sprawie I Nc 3500/15

1. zasądza od S. B. (1) na rzecz J. W. (1) kwotę 8.181 złotych (osiem tysięcy sto osiemdziesiąt jeden) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2015 roku do dnia zapłaty ;
2. zasądza od S. B. (1) na rzecz J. W. (1) kwotę 1.517 złotych (jeden tysiąc pięćset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 703/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2015 roku powódka J. W. (1) wniosła o zasądzenie od S. B. (1) kwoty 8.181 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 10 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka powołała się na umowę pożyczki zawartą w dniu 25 listopada 2014 roku , w wyniku której S. B. (1) zobowiązała się do zwrotu kwoty 8.100 złotych do 9 grudnia 2014 roku z odsetkami z tytułu udzielonej pożyczki w wysokości 1 % kapitału. Umowa pożyczki została zawarta na piśmie z podpisem notarialnie poświadczonym. Pozwana pomimo pisemnego wezwania nie zwróciła zaciągniętej pożyczki.

(pozew – k. 3 – 4v)

W dniu 22 stycznia 2016 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Zgierzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzający od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.181 wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

(nakaz zapłaty – k. 12)

Od powyższego nakazu sprzeciw wniosła pozwana podnosząc , że powódka nie przekazała jej faktycznie kwoty pieniężnej będącej przedmiotem umowy pożyczki. Pożyczka miała stanowić zabezpieczenie wcześniejszych zobowiązań, zaciągniętych przez jej męża u męża powódki. Ostatecznie pozwana nie uznała powództwa twierdząc , że dług nie należy do niej tylko do jej męża.

(sprzeciw – k. 15-16, protokół rozprawy k 33)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Mąż powódki, S. B. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Usługowo – Handlowa (...) i mąż pozwanej, J. W. (2) zawarli umowę, której celem było wspólne prowadzenie działalności gospodarczej. Integralną częścią umowy był weksel na kwotę 5000 złotych wystawiony przez S. B. (2). W wykonaniu umowy J. W. (2) przekazał S. B. (2) kwotę 5000 złotych w gotówce oraz złom o wartości 3100 złotych.

[bezsporne, umowa o współpracy – k. 19]

W dniu 30 września 2014 roku J. W. (2) i S. B. (2) rozwiązali umowę o wspólne prowadzenie działalności gospodarczej z dniem 30 września 2014 roku.

[bezsporne, rozwiązanie umowy o współpracy – k. 18]

W dniu 25 listopada 2014 roku J. W. (1) i S. B. (1) zawarły umowę pożyczki w kwocie 8100 złotych. S. B. (1) zobowiązała się zwrócić pożyczkę w terminie do dnia 9 grudnia 2014 roku wraz z odsetkami w wysokości 1 % za okres od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki. Własnoręczność podpisów złożonych pod umową została poświadczona przez notariusza.

[bezsporne, umowa pożyczki – k. 5-6, zeznania J. W. (2) k. 32-33, przesłuchanie pozwanej k. 32v, informacyjne wyjaśnienia powódki – k. 32]

Pozwana pomimo pisemnego wezwania do zapłaty nie zwróciła zaciągniętej pożyczki.

[wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 7, zeznania J. W. (2) k. 33]

W dniu 25 stycznia 2015 roku pozwana złożyła oświadczenie, w którym zobowiązała się do spłaty części pożyczki w wysokości 2000 złotych do dnia 27 lutego 2015 roku, a pozostałą kwotę pożyczki miał spłacić jej mąż S. B. (2) do dnia 30 kwietnia 2015 roku.

[oświadczenie – k. 30]

W dniu 28 lutego 2015 roku pozwana po raz kolejny zobowiązała się do spłaty części zaciągniętej pożyczki do kwoty 2000 złotych do dnia 30 kwietnia 2015 roku, a pozostałą część pożyczki miała być spłacona przez S. B. (2) do dnia 30 maja 2015 roku. Na zabezpieczenie spłaty kwoty 2.000 złotych pozwana przekazała powódce akt notarialny działki nr (...), położonej we wsi R. gm. D..

[oświadczenie – k. 31]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne. Fakt zobowiązań pieniężnych został potwierdzony przez pozwaną . Pozwana nie zaprzeczyła również faktowi zawarcia pisemnej umowy pożyczki i okolicznościom jej zawarcia .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Strona pozwana nie kwestionowała tego, że złożyła własnoręczny podpis w obecności notariusza pod umową pożyczki. Zasadniczo podnosiła jedynie, że nie otrzymała w jej wykonaniu żadnych pieniędzy, ponieważ celem pożyczki było zabezpieczenie wcześniej zaciągniętych zobowiązań przez jej męża.

Powyższa kwestia nie miała jednak żadnego znaczenia dla ustalenia obowiązku zwrotu pożyczki przez pozwaną.

W ujęciu kodeksu cywilnego pożyczka jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę – mocą którego – dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić takie rzeczy, jakie otrzyma. Umowa pożyczki dochodzi do skutku przez samo porozumienie stron, do elementów konstytuujących umowę nie należy faktyczne wydanie przedmiotu pożyczki pożyczkobiorcy.

Podstawą żądania pozwu jest zawarta pisemnie umowa pożyczki . W umowie tej zarówno została określona kwota zobowiązania jak i termin jej spłaty i konsekwencje niespłacenia należności w terminie . Skoro pozwana podpisała tę umowę należy uznać , że przejęła na siebie zobowiązania pieniężne zaciągnięte przez jej męża w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą . Musi więc liczyć się z tym , że powódka skutecznie może domagać się od niej spłacenia należności .

Należy mieć również na uwadze to, że pozwana oświadczeniem z dnia 25 stycznia 2015 roku i kolejnym z dnia 28 lutego 2015 roku potwierdziła, iż ma świadomość ciążącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Przedmiotowe oświadczenia należy zakwalifikować jako niewłaściwe uznanie długu.

Sąd na podstawie art. 359 § 1 k.c. uznał roszczenie powódki o zapłatę odsetek kapitałowych w wysokości 81 złotych za uzasadnione z uwagi na fakt uchybienia uzgodnionemu przez strony terminowi zwrotu udzielonej pożyczki. W umowie pożyczki zastrzeżono prawo dochodzenia odsetek za zwłokę w wysokości 1% wartości pożyczki w przypadku niespłacenia pożyczki do dnia 9 grudnia 2014 roku. Odsetki te zostały wyliczone za zamknięty okres i zostały wliczone do wartości przedmiotu sporu.

Strona powodowa, mimo obowiązku wynikającego z przepisu art. 6 k.c., nie wykazała, że pozwanej zostało skutecznie doręczone pismo z dnia 24 września 2015 roku - wezwanie do zapłaty, w którym jednoznacznie żąda zwrotu pożyczki. Wobec tego Sąd przyjął iż dopiero wytoczenie powództwa miało skutek wypowiedzenia umowy pożyczki i zasądził na rzecz powódki odsetki ustawowe od dochodzonej kwoty pożyczki od daty wniesienia pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda kwotę 1517, złotych, na którą składa się 300 złotych opłaty sądowej od pozwu oraz 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.